

SLUMPAD MAKTMIX ÄR VECKANS STORHET

Många kommer att sammanfatta Almedalsveckan. För egen del besökte jag den för tionde gången, och detta var andra året då jag inte kom dit i egenskap av företrädare för ett parti utan som en fristående person.

För mig har detta inte bara inneburit mer lugn och ro – man slipper en ständig granskning – utan också att min bild av Almedalen har förändrats.

Det som händer under veckan i Almedalen är att ett kluster i gränslandet politik-förvaltning-ekonomi-näringsliv och medier uppstår temporärt. En vanlig uppfattning är att det innebär risker när beslutsfattare i alla sfärer samlas på ett och samma ställe, dessutom under trevliga former.

En annan dimension av detta är att det är värdeskapande. Nya idéer, samarbeten och företag uppstår i mötet mellan olika perspektiv och det sker under denna vecka.

Låt mig ta ett exempel. Mig själv. Inom loppet av några dagar pratade jag med följande personer: börs- vd:ar, chefredaktörer, överbefälhavaren, statsråd, programledare, professorer, landshövdingar, representanter för frivilligsektorn, myndighetschefer och deckarförfattare. Jag skulle kunna fortsätta. I möten som dessa uppstår det nya, och efter veckan har jag med mig nya relationer, nya idéer och nya projekt.

Om jag ska försöka dissekera fenomenet Almedalen tror jag att det finns tre viktiga förklaringar till detta tillfälliga kluster.

För det första: Almedalen är en stor live-upplevelse. Vi lever i digitaliseringens tidevarv och detta innebär att mer och mer av det vi gör kan digitaliseras och fritt tillgängliggöras för alla. Värdet på det som är digitalt tenderar därför att gå mot noll. Med Almedalsveckan är det tvärtom. Du måste vara på plats för att uppleva den och den går inte att återskapa. Visst kan du se på enskilda delar via inspelningar, men helheten måste upplevas på plats.

För det andra: I Almedalen samlas människor med tyst kunskap. En annan aspekt av digitaliseringen är att all kunskap som kan artikuleras och nedtecknas också kan göras fritt tillgänglig. Värdet på det som kan överföras minskar därför. De traditionella kunskaperna är nödvändiga, men inte tillräckliga. Det som i stället blir viktigare är det som inom psykologin brukar kallas tyst kunskap: känsla, erfarenheter och gehör. I Almedalen samlas enormt många med tyst kunskap, och tyst kunskap kan man inte läsa sig till. Däremot kan man skaffa sig den genom att vara nära den. Detta innebär en enorm lockelse hos många.

För det tredje: Almedalen innehåller en enormt hög koncentration av slump. Slumpen är magisk och tar oss människor till nya sammanhang. Detta är också ett skäl till lockelserna i städer – i dessa är koncentrationen av slump väsentligt högre än utanför. Och ju mer slump, desto fler möjligheter till utveckling.

I Almedalen kan man träffa lika många personer med inflytande i samhällets olika sfärer på en timme som man annars gör på en månad eller ett år. I detta virrvarr och koncentrat uppstår nya relationer, samarbeten och idéer.

Tillsammans med politikens särställning är detta Almedalens storhet.